

Arrest

nr. 242 450 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 30 december 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in waarbij hij ter ondersteuning volgende documenten neerlegde: zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn echtgenote, zijn rijbewijs, een badge op zijn naam voor Supreme Foodservice, een certificaat voor het slagen voor een rijcursus op zijn naam, een certificaat met betrekking tot zijn tewerkstelling voor Supreme Foodservices, een T-shirt van Supreme Foodservices, een huwelijksakte en twee enveloppes. In navolging hiervan nam de commissaris-generaal op 30 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen zicht gaf op zijn werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor zijn komst naar België. Er werd geen geloof gehecht aan zijn zesjarig verblijf in Iran, noch aan de problemen die hij in Afghanistan met de taliban zou gekend hebben. Op 21 januari 2019 bij arrest met nummer X weigerde de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vroeg vervolgens internationale bescherming aan in Frankrijk maar werd onder de Dublinreglementering naar België teruggebracht. Op 8 augustus 2019 diende verzoeker in België huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. In dit tweede verzoek houdt verzoeker vast aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn woonplaatsen zoals in zijn eerste verzoek en tevens aan de verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban in Afghanistan. Verzoeker verklaart van zijn schoonvader gehoord te hebben dat de imam in de moskee zou gezegd hebben dat verzoeker gestraft zou worden omdat hij met de Amerikanen heeft gewerkt.

Ter ondersteuning van huidig verzoek legt verzoeker volgende documenten voor: een brief van zijn baas uit Iran, een brief van zijn collega's uit Iran, kopieën van de identiteitskaarten van drie collega's uit Iran, een aanvraag en een brief van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Afghanistan, een brief van bewoners uit het dorp Charaka Moshko, een kopie van de taskara van zijn moeder, twee enveloppen, een kopie van de taskara van zijn echtgenote en kopieën van de taskaras van zijn twee broers.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat verzoeker geen zicht bood op zijn werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor zijn komst naar België, er geen geloof gehecht werd aan zijn verklaringen dat hij de laatste zes jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven en er geen geloof gehecht werd aan zijn problemen in Afghanistan met de taliban. Ook de Raad besliste de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker betoogt thans dat een video en een foto van de heer A. in Iran, alsook foto's van de heer A. met zijn ex-collega's van "Supreme Foodservices" helemaal niet in acht genomen werden. Dat de foto's en de video die door verzoeker werden overgemaakt op 22 januari 2020 en op 13 februari 2020, omwille van een administratieve vergissing niet werden besproken in de bestreden beslissing, zoals in de nota wordt aangegeven, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat met deze elementen door het Commissariaat-generaal wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden in de verweernota,

waar met betrekking tot die stukken concreet wordt vastgesteld: "Verzoeker meent dat deze foto's en de video aantonen dat hij wel degelijk in Iran heeft verbleven. Verweerder is echter van mening dat deze documenten geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Wijzend op de vaststelling dat deze foto's en video momentopnames zijn die geen bewijs vormen van een verblijf in Iran, oordeelt verweerder dat aan privé-foto's en idem dito opnames geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Video's kunnen immers met gemonteerde en bewerkte beelden worden samengesteld en er kan dus niet worden uitgesloten dat dergelijke beeldopnames gemanipuleerd worden. Verweerder herhaalt bovendien dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg zijn deze foto's en video geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet."

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoeker viseert de vaststellingen gedaan omtrent de stukken die hij heeft voorgelegd waarover de commissaris-generaal motiveert als volgt: "Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U brengt immers geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven kunnen herstellen. Met betrekking tot de brieven van uw zogenaamde baas en collega's uit Iran, moet worden gesteld dat deze een gesolliciteerd en subjectief karakter vertonen aangezien ze werden opgesteld na uw vertrek naar Europa en ter behoeve van u in het kader van verzoek om internationale bescherming. Ze ontberen dan ook objectieve bewijswaarde. De kopieën van de identiteitskaarten van uw ex-collega's houden enkel verband met de identiteit van de betreffende personen. Ze staan in geen enkel verband met uw beweringen inzake uw vluchtmotieven zodat ze de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. De aanvraagbrief van uw broer en de antwoordbrief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan met betrekking tot uw werk in Afghanistan, hebben geen betrekking op de problemen die u in Afghanistan met de taliban zou hebben gekend. Deze zijn dan ook niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan te herstellen. Met betrekking tot de brief van de dorpsouderen uit Charaka Moshko, dient te worden gesteld dat deze brief eveneens een gesolliciteerd en subjectief karakter vertoont aangezien deze werd opgesteld ter behoeve van u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Deze brief ontbeert dan ook objectieve bewijswaarde. De taskaras van uw beweerde familieleden zeggen mogelijk iets over hun verblijfplaatsen, maar kunnen geen bewijs vormen voor uw werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden. Er moet bovendien worden gesteld dat het kopieën betreffen die geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Overigens moet er op worden gewezen dat de bewijswaarde van Afghaanse stukken beperkt is. Uit informatie van het CGVS blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De twee enveloppes tonen enkel aan dat u post heeft ontvangen. Hoe dan ook kunnen de door u neergelegde documenten onvoldoende bewijs vormen om uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar Europa te herstellen. Met betrekking tot uw verklaring dat de imam van de moskee tegen uw schoonvader zou gezegd hebben dat u gestraft en vermoord zou worden bij een terugkeer naar Afghanistan, betreft een loutere blote bewering die u op geen enkele manier weet te staven (verklaring volgend verzoek, vraag 15, vraag 20). Dienaangaande wordt er nogmaals op gewezen dat er door het CGVS en de RvV reeds werd geoordeeld dat er geen geloof kon gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben met de taliban."

Verzoeker kan de beoordeling niet ombuigen door te herhalen dat hij talrijke documenten heeft voorgelegd zowel in het kader van zijn eerste verzoek, als in het kader van huidig verzoek. Verzoeker geeft slechts een selectieve lezing van de motieven. Zo wordt in weerwil van hetgeen verzoeker poogt voor te houden niet slechts naar het subjectieve en gesolliciteerde karakter van de documenten verwezen, maar wordt met betrekking tot de brieven van verzoekers zogenaamde baas en collega's uit Iran, tevens uiteengezet om welke reden dat deze een gesolliciteerd en subjectief karakter vertonen, meer bepaald aangezien ze werden opgesteld na verzoekers vertrek naar Europa en ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming waardoor ze dan ook objectieve bewijswaarde ontberen. Een vaststelling in dezelfde zin wordt opgenomen voor het niet aanvaarden van

de brieven van de dorpsouderen. Eveneens op goede gronden stelt de commissaris-generaal vast dat de kopieën van de identiteitskaarten van verzoekers ex-collega's enkel verband houden met de identiteit van de betreffende personen en in geen enkel verband staan met verzoekers beweringen inzake uw vluchtmotieven zodat ze de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Eveneens een pertinente vaststelling betreft het motief dat de twee enveloppes enkel aantonen dat hij post heeft ontvangen. Omtrent de taskaras van zijn beweerde familieleden wordt niet enkel gesteld dat zij mogelijks iets zeggen over hun verblijfplaatsen, maar eveneens dat zij geen bewijs kunnen vormen voor verzoekers werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden. Tevens wordt toegevoegd dat bovendien moet worden gesteld dat het kopieën betreffen die geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

De commissaris-generaal wijst erop dat de bewijswaarde van Afghaanse stukken beperkt is. Hij verwijst hierbij naar informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is, zo motiveert de commissaris-generaal verder, wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten en veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De commissaris-generaal komt dan ook tot het besluit op dit punt dat Afghaanse documenten daarom slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Verzoeker kan deze beoordeling niet in een ander daglicht stellen door deze te benoemen als algemene en gestereotypeerde kritiek. Evenmin blijkt, zoals hoger vastgesteld, dat de commissaris-generaal de door verzoeker neergelegde documenten niet zou hebben geanalyseerd. Verzoeker kan met dit algemeen betoog en deze loutere beweringen echter voormelde motieven met verwijzing naar stukken niet aan het wankelen brengen, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst.

Verzoeker verliest doorheen zijn betoog tevens uit het oog dat zijn relaas in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en de Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal vast dat hij bij zijn huidig volgend verzoek geen elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid ervan vermogen om te buigen.

Verzoeker betoogt betreffende de bedreiging door de taliban dat hij zijn best heeft gedaan om zijn verklaringen met betrekking tot Iran en Afghanistan te steunen met objectieve elementen en poogt in volgend motief uit de bestreden beslissing: "De aanvraagbrief van uw broer en de antwoordbrief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan met betrekking tot uw werk in Afghanistan, hebben geen betrekking op de problemen die u in Afghanistan met de taliban zou hebben gekend. Deze zijn dan ook niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan te herstellen." te lezen dat zijn werk voor "Supreme Foodservices" niet in vraag werd gesteld en hij betoogt verder dat het "dit werk is wat verzoeker problemen met de Taliban heeft gebracht. Hij werd bijgevolg bedreigd door de Taliban omdat hij beschuldigd was om banden te hebben met de "International Security Assistance Force". Verzoeker tracht dit in zijn verzoekschrift kracht bij te zetten als volgt: "Deze element moest dus in acht genomen worden door het CGVS, te meer daar algemene informatie toont aan dat er reële risico's van bedreiging door de Taliban bestaan voor personen die banden hebben met de autoriteiten (zie Country of Origin — Information Report, "Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms", bd. 93; stuk 64)."

Verzoeker slaagt er met zijn betoog echter wederom niet in de nodige concrete stavingstukken bij te brengen. De Raad benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker slaagt er dan ook evenmin in afbreuk te doen aan voornoemde vaststelling uit de bestreden beslissing dat de aanvraagbrief van zijn broer en de antwoordbrief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan met betrekking tot zijn werk in Afghanistan, geen betrekking hebben op de problemen die hij in Afghanistan met de taliban zou hebben gekend, noch aan het motief waarin op goede gronden wordt vastgesteld: "Met betrekking tot uw verklaring dat de imam van de moskee tegen uw schoonvader zou gezegd hebben dat u gestraft en vermoord zou worden bij een terugkeer naar Afghanistan, betreft een loutere blote bewering die u op geen enkele manier weet te staven (verklaring volgend verzoek, vraag 15, vraag 20). Dienaangaande wordt er nogmaals op gewezen dat er door het

CGVS en de RvV reeds werd geoordeeld dat er geen geloof kon gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben met de taliban.”

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem neergelegde documenten en voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve overeind.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat waar verzoeker zich tracht vast te klampen aan het gebrek aan een gehoor de Raad vaststelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker er niet in slaagt in zijn verzoekschrift concrete, belangwekkende elementen aan te voeren die hij niet heeft kunnen aanreiken en die een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een betoog voert omtrent de toekenning van de subsidiaire bescherming en stelt dat “moet woorden benadrukt dat verzoeker afkomstig is van de provincie Maydan Wardak, in Afghanistan. Hij is er geboren en opgegroeid. Hij heeft bewezen gegeven dat zijn familieleden momenteel nog in Charaka leven, wat niet in vraag wordt gesteld door verwerende partij (supra). Hij heeft ook bewezen neergelegd dat hij daar ook persoonlijk leefde voor zijn komst naar Europa en dat hij, omwille van de onveiligheidssituatie daar, in Pakistan en in Iran heeft meerdere jaren moeten leven (supra).

Zou hij dus vandaag de dag teruggestuurd worden naar Afghanistan, zal dit terugkeer sowieso naar Charaka gebeuren. Het « EASO COI Report : AFGHANISTAN - security situation » dd juni 2019 toont aan dat de provincie Maydan Wardak, en het district Maydan Shar, steeds heel onveilig zijn (zie stuk 7, pp. 275 e.v.). Verzoeker loopt er een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 Vw, §2, punt c).

Hij kan ook niet in een andere regio van het land gaan leven (“redelijk en veilig intem vluchtalternatief”), daar hij geen netwerk heeft en geen naaste familieleden in andere delen van Afghanistan kent. Hij zou zich dus nergens anders kunnen vestigen. Er moet ook rekening gehouden worden met het feit dat hij gehuwd is en dat zijn vrouw ook met hem zou moeten leven, en dat verzoeker voor haar elementaire nodigen ook zal moeten zorgen.

Ten einde kan er niet verwacht worden van verzoeker dat hij in Iran terug zou gaan leven (met zijn echtgenote), omwille van de erbarmelijke levensomstandigheden daar voor Afghanen (stuk 5).” wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld in het arrest met nummer 215 420 van 21 januari 2019: “2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Maidan Shahr van de provincie Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan

worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Zo is uit het voorgaande gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij de laatste zes en een half jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven. Tevens rijst het vermoeden dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven of er actief is geweest, nu hij doorheen zijn gehoor op het CGVS blijk gaf van een geografische kennis van de Afghaanse hoofdstad. De commissarisgeneraal wijst in de bestreden beslissing bovendien nog op de volgende elementen die dit vermoeden versterken:

“Dit vermoeden wordt verder versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd met betrekking tot de geboorte- en verblijfplaats van uw verloofde. Zo stelde u voor de DVZ dat uw toenmalige verloofde, F. (...), met wie u inmiddels bent gehuwd, in Kaboel is geboren en dat zij daar ten tijde van uw gehoor voor de DVZ nog steeds verbleef (zie verklaring DVZ dd. 11.04.2016, punt 15b).

Voor het CGVS ontkende u dit echter en stelde u dat uw echtgenote, net als u in Moshukhan is geboren, waar u haar als kind zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 11-12). Daarenboven stelde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw broer A. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt, momenteel ook in Kaboel woont en werkt en dat hij er in het verleden ook aan de universiteit studeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 12-13). Daarnaast legt u ook foto's neer van uw echtgenote en uw moeder die in een ziekenhuis in Kaboel werden genomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13-14). Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u tevens een certificaat van het slagen voor een rijopleiding neerlegt die u in 1386 in Kaboel hebt gevolgd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).”

Verzoeker betwist dat hij voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven en meent dat er ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan zijn verschillende verblijfplaatsen. Nog daargelaten de vraag of verzoeker in de jaren voor zijn komst naar Europa daadwerkelijk in Kabul heeft verbleven, hetgeen weliswaar vermoed wordt, doch niet vaststaat, wijst de Raad erop dat het de taak is van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De omstandigheid dat niet betwist wordt dat hij uit Afghanistan komt, doet hieraan geen afbreuk.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog thans niet tot andere vaststellingen leidt. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Doordat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor zijn komst naar België, maakt hij echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het weze herhaald dat een verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, opnieuw in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020 voert de verzoekende partij aan dat er in haar dossier geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd rekening houdende met alle nieuwe stukken die zij heeft ingediend en meer bepaald de foto's. Zij meent dat deze foto's niet zomaar aan de kant kunnen geschoven worden en dat er een analyse nodig is van de nieuwe elementen zoals zij heeft aangegeven in haar verzoekschrift op de pagina's 6 en 7. De verzoekende partij vervolgt dat de regio Maidan zeer onveilig is omwille van de aanwezigheid van de taliban en dat haar dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat haar echtgenote nog altijd in Maidan woont en er voor haar in ieder geval geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief aangezien zij geen sociaal vangnet heeft. De verzoekende partij geeft hierbij aan dat zij wel werkte in Kabul en altijd heen en terug ging. Zij vraagt haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. De verzoekende partij voegt nog toe dat zij reeds 5 jaar hier is en 6 jaar in Iran verbleef. Zij heeft haar echtgenote al die tijd niet gezien en geeft aan te willen scheiden. Tot slot toont de verzoekende partij een video op haar telefoon die volgens haar recente gevechten weergeeft in Maidan.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting wederom aangeeft 6 jaar in Iran te hebben verbleven en in de mate dat zij zich opnieuw vastklampt aan de problemen met de taliban, wijst de Raad erop dat in voormelde beschikking op goede gronden wordt aangegeven dat *“de commissaris-generaal terecht beklemt toont dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat verzoeker geen zicht bood op zijn werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor zijn komst naar België, er geen geloof gehecht werd aan zijn verklaringen dat hij de laatste zes jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven en er geen geloof gehecht werd aan zijn problemen in Afghanistan met de taliban.”* Op pertinente wijze wordt er tevens op gewezen dat *“Ook de Raad besliste de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.”* Bijgevolg is het besluit: *“Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.”* nog steeds relevant.

4.2. Verder gaat de verzoekende partij ook doorheen haar betoog waarin zij opnieuw voorhoudt dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de bijgebrachte foto's voorbij aan de gronden van voormelde beschikking en meer bepaald aan de vaststellingen waaruit wel degelijk een afdoende onderzoek blijkt:

“Verzoeker betoogt thans dat een video en een foto van de heer A. in Iran, alsook foto's van de heer A. met zijn ex-collega's van “Supreme Foodservices” helemaal niet in acht genomen werden. Dat de foto's en de video die door verzoeker werden overgemaakt op 22 januari 2020 en op 13 februari 2020, omwille van een administratieve vergissing niet werden besproken in de bestreden beslissing, zoals in de nota wordt aangegeven, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat met deze elementen

door het Commissariaat-generaal wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden in de verweernota, waar met betrekking tot die stukken concreet wordt vastgesteld: "Verzoeker meent dat deze foto's en de video aantonen dat hij wel degelijk in Iran heeft verbleven. Verweerder is echter van mening dat deze documenten geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Wijzend op de vaststelling dat deze foto's en video momentopnames zijn die geen bewijs vormen van een verblijf in Iran, oordeelt verweerder dat aan privé-foto's en idem dito opnames geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Video's kunnen immers met gemonteerde en bewerkte beelden worden samengesteld en er kan dus niet worden uitgesloten dat dergelijke beeldopnames gemanipuleerd worden. Verweerder herhaalt bovendien dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg zijn deze foto's en video geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet."

Op gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de foto's (en de video) niet worden aanvaard. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij poneert dat deze zomaar aan de kant zouden zijn geschoven.

4.3. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat geen analyse zou zijn doorgevoerd aangaande de nieuwe elementen waarbij zij verwijst naar haar verzoekschrift. In voormelde beschikking wordt op goede gronden vastgesteld dat de verzoekende partij de beoordeling zoals verricht door de commissaris-generaal niet kan ombuigen door te herhalen dat zij talrijke documenten heeft voorgelegd zowel in het kader van haar eerste verzoek als in het kader van huidig verzoek. Tevens wordt op pertinente wijze vastgesteld dat de verzoekende partij slechts een selectieve lezing van de motieven geeft. Evenmin blijkt dat de commissaris-generaal de door de verzoekende partij neergelegde documenten niet zou hebben geanalyseerd waarbij het besluit luidt dat de verzoekende partij met haar algemeen betoog en loutere beweringen de betreffende motieven met verwijzing naar stukken niet aan het wankelen brengt, laat staan dat zij het tegendeel aantoon. Eveneens verliest de verzoekende partij doorheen haar betoog uit het oog dat haar relaas in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en in voormelde beschikking wordt, in navolging van het Commissariaat-generaal, vastgesteld dat zij bij haar huidig volgend verzoek geen elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid ervan vermogen om te buigen.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing in voormelde beschikking op goede gronden wordt geconcludeerd dat in weerwil van wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, er *in casu* door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door haar neergelegde documenten, er voldoende onderzoek werd gevoerd en dat de verzoekende partij er niet in slaagt een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantoon. De verzoekende partij herhaalt thans en verwijst naar haar verzoekschrift, doch brengt geen daadwerkelijke en concrete opmerkingen aan betreffende de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij valabele elementen of argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen. De Raad beklemtoont dat het niet aanvaarden van elementen geen gebrek aan onderzoek impliceert en wijst erop dat tevens de redenen die leidden tot dit besluit afdoende werden uiteengezet.

4.4. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verder aanhaalt dat er voor haar geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief aangezien zij geen sociaal vangnet heeft, wijst de Raad, nog daargelaten de vaststelling dat zij aangeeft dat zij heeft gewerkt in Kabul en altijd heen en terug ging, erop dat er *in casu* geen sprake is van een vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Hier wordt geen toepassing van gemaakt zodat het betoog van de verzoekende partij dienaangaande niet dienstig is.

Betreffende de onveilige situatie in Maidan waarnaar de verzoekende partij verwijst en in het kader waarvan zij stelt een videofragment aan te halen, wijst de Raad – zoals in voormelde beschikking – naar hetgeen werd vastgesteld in het arrest met nummer 215 420 van 21 januari 2019: "2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Maidan Shahr van de provincie Wardak, noch uit

een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Zo is uit het voorgaande gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij de laatste zes en een half jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven. Tevens rijst het vermoeden dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven of er actief is geweest, nu hij doorheen zijn gehoor op het CGVS blijk gaf van een geografische kennis van de Afghaanse hoofdstad. De commissarisgeneraal wijst in de bestreden beslissing bovendien nog op de volgende elementen die dit vermoeden versterken:

“Dit vermoeden wordt verder versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd met betrekking tot de geboorte- en verblijfplaats van uw verloofde. Zo stelde u voor de DVZ dat uw toenmalige verloofde, F. (...), met wie u inmiddels bent gehuwd, in Kaboel is geboren en dat zij daar ten tijde van uw gehoor voor de DVZ nog steeds verbleef (zie verklaring DVZ dd. 11.04.2016, punt 15b).

Voor het CGVS ontkende u dit echter en stelde u dat uw echtgenote, net als u in Moshukhan is geboren, waar u haar als kind zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 11-12). Daarenboven stelde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw broer A. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt, momenteel ook in Kaboel woont en werkt en dat hij er in het verleden ook aan de universiteit studeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 12-13). Daarnaast legt u ook foto's neer van uw echtgenote en uw moeder die in een ziekenhuis in Kaboel werden genomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13-14). Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u tevens een certificaat van het slagen voor een rijopleiding neerlegt die u in 1386 in Kaboel hebt gevolgd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).”

Verzoeker betwist dat hij voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven en meent dat er ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan zijn verschillende verblijfplaatsen. Nog daargelaten de vraag of verzoeker in de jaren voor zijn komst naar Europa daadwerkelijk in Kabul heeft verbleven, hetgeen weliswaar vermoed wordt, doch niet vaststaat, wijst de Raad erop dat het de taak is van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De omstandigheid dat niet betwist wordt dat hij uit Afghanistan komt, doet hieraan geen afbreuk.”

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting leidt niet tot andere vaststellingen. Het weze dan ook herhaald dat aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij niet wordt niet getwijfeld, doch doordat de verzoekende partij geen correct zicht biedt op haar werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor haar komst naar België, maakt zij echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Zoals in voormelde beschikking eveneens werd aangehaald, beklemt de Raad ook thans dat de verzoekende partij, van wie de Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, het bestaan van een nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Zij kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zoals eerder in de beschikking van 13 augustus 2020 al werd opgemerkt, is het de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.5. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het toevoegen van algemene elementen zoals de verblijfs- en afwezigheidsduur en een echtscheidingswens, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS